

“Er is zoveel gebeurd, je kunt niet alles opgeschreven krijgen”

Interview met Marie Goormachtigh

Marie Goormachtigh heeft met behulp van een vrijwilliger zelf haar levensboek geschreven in het project Het verhaal van je leven van Pluspunt. Na een cursus te hebben gevolgd was Marie jarenlang één van de vertellers van het project Verhalenderwijs van Pluspunt. “Ik kon al vertellen, want in Suriname was ik onderwijzeres. Maar het kon geen kwaad om de cursus te doen, en toen was ik verhalenverteller.” Omdat ze al betrokken was bij Pluspunt, werd ze op de hoogte gebracht van Het verhaal van je leven.

Marie had al veel ervaring met het delen en verspreiden van verhalen. Ze heeft meerdere groepen en stichtingen opgezet voor Surinamers, haar vroegere landgenoten. Ze organiseerde onder meer reizen en bingomiddagen. Met een van die projecten: So mi tan (zo ben ik), had ze een educatief doel voor ogen. Ze merkte dat veel Nederlanders weinig tot niks wisten over Suriname, daar moest een verandering in komen. Een van de projecten die ze had opgezet was een modeshow. Marie had een groep Surinaamse vrouwen verzameld om klederdrachtshows te geven. Iedereen had een traditioneel gewaad aan van een van de vele Surinaamse bevolkingsgroepen. “We brachten een stukje geschiedenis.”

Negen of tien geleden was Marie zelf al begonnen haar levensverhaal op te schrijven. “De Nederlandse taal is echt mijn hobby, ik hield zoveel van lezen!” Maar het levensverhaal zelf schoot maar niet op. Ze legde het vaak weg omdat ze moe werd of werd afgeleid. Maar toen Pluspunt haar benaderde voor het project Verhaal van je Leven werd ze gekoppeld aan een vrijwilliger die haar wist te stimuleren. Die heeft voornamelijk richtlijnen gegeven en een paar oude foto’s gevonden. Maar Marie heeft haar verhaal zelf opgeschreven. “Op het eind vroeg ik me nog wel af of ik echt alles had verteld wat ik wilde vertellen. Er is zoveel gebeurd, je kunt natuurlijk niet alles opgeschreven krijgen.”

Ze wilde iets voor haar kinderen achterlaten en voor de mensen die haar kennen. “Mijn kinderen zijn mijn rijkdom, daarom doe ik nooit mee aan de loterij.” Marie had haar levensverhaal al meerder keren, “tot vervelens toe,” aan haar kinderen verteld. Haar dochter wilde dat ze het zou opschrijven om als een boek uit te geven. “Maar dit is leuk voor mezelf en voor de mensen die me goed kennen, dat die weten wat ik heb doorgemaakt.” Haar verhaal hoeft niet verteld te worden aan vreemden. “Als je een boek gaat schrijven om uit te geven, moet je iets te vertellen hebben wat interessant is voor iedereen.”

Marie heeft gemakkelijk kunnen schrijven over alles. Toen ze bepaalde stukken had opgeschreven en een paar keer had doorgelezen, vielen die gebeurtenissen op hun plaats. “Als dingen je overkomen dan denk je: waarom ik, waarom dit, waarom nu?” Het is gemakkelijk je machteloos te voelen als je leven negatieve wendingen neemt, maar Marie

denkt daar nu anders over. “Wanneer iemand wordt geboren, is zijn levenspad al uitgestippeld. Alles staat al vast. Dan en dan woon je daar, dan en dan gebeurt dat met je. Daar berust ik in. Ik ben nu 83, ik vind dat ik dingen goed heb gedaan. Dingen zijn me overkomen omdat het zo moest zijn. Ik ben echt heel blij, ook heel blij met dit boek.”